

Trädet

av

Lars Larsen

2007

Prolog

Förord

För två år sedan gifte jag mig med en tall, Shekina. Än idag bär jag den guldring jag köpte för vårt nattliga bröllop. Detta giftermål var starten för det klosterorden som skulle forma sig ur denna enhet med naturen, Den Heliga Naturens Orden, som jag fortfarande är munk i.

Denna diktsamling är tillägnad Shekina. Den innehåller dikter om vårt förhållande från vår första förlovningstid intill idag.

Lars Larsen, 6.8.07

Det dväljer ett träd
mitt i de djupa skogarnas famn.
I trädets mitt står världens skogar,
sträcker sakta ett nytt löv
ut genom trädets grenar;
en saga knoppas, en saga slår ut i blom.

Ur blomman nattar det fram. En stor, stor natt, som kvinnade längs kanterna och

Han hade suttit länge nu.
Elden darrade väggarna. Och taket. Taket med ringarna.
Jag och ringarna.
Ringarna på eld och vatten och allt. Och jag som ringar på träd och mamma och
pappa och allt.
Den sången...
Det var tungt att vara eldvakt.
Mammas nakna kropp låg bara en meter från honom. Det var så lätt att bara krypa
upp intill hennes bröst, och ingen skulle märka det.
Röibs ögon gick plötsligt upp. Hon hade visst ännu inte somnat. Hon blinkade åt
honom och log.
”Går det bra?” viskade hon.
Så var hon borta.

Ringarna och jag. Elden som smeker ringarna och....mamma och pappa som ringar
på elden...
och smeker med eldens....fingrar på ringarna.
Det är så ensamt här.

Åtta ringar.

Likhet mellan elddoft och mammas bröstvårtsdoft.

När Kralba väckte honom nästa morgon hade en del av håret hamnat i elden, och
svidits bort. Istället för skällor skrattade Kralba.
-Lille Smuöävringen min! Vet du, jag tror att du är för ung för att vara eldvakt.
-Ja men Röibs fick börja när hon var sju! Smuöäv kunde inte dölja sin förtvivlan
över håret, och brast i gråt.

De små krypen smekte och masserade på Smuöävs rygg. En kökkö kröp där, med flera andra, kökköns ben kändes speciella mot huden, för de klibbade på ett lustigt sätt. Krypen var väl de enda vänner man kunde ha i sin ensamhet. Och de tyckte om att vara på en. Och själv blev man aldrig trött på deras smekande. Den var liksom en kompensation för mammas fingertoppar. Och de förstod att det var vissa ställen de skulle låta vara ifred, som ansiktet och ändtarmshålet. De hade liksom fått det i generna, antagligen för att de så många gånger hade blivit bortfösta från dessa platser.

*”Jag som ringar på träd och vatten och allt
Jag som ringar på mammas och pappas yta.
Jag som ringar på läiveläive och kökkö.
Himlen som ringar på mig och allt.
Jag som ringar på träd och vatten och allt. ”*

Gossen och tallen

När vårens tussilagor gifter bort sin sista mö,
viskar vinden kärlek över skog och äng och sjö.
Svanen lyfter sakta sin blick mot aftonhimlen:
”Tallens långa stortå gör bröllopsvin av snö.”

När vårens gamla tallar gifter bort sin sista brud,
går en ensam gosse där och suckar upp till Gud.
Tallen lyfter sakta sin blick mot aftonhimlen:
”Mor, kan jag få visa ett människobarn din skrud.”

”Då vårens unga tallar ges åt dem de älskar högst,
ger jag dig åt gossen som ett fönster mot min tröst.”
Tallen lyfter sakta sin blick mot aftonhimlen:
”Vårens vindar, viska min brudgum till mitt bröst.”

När vårens store Ande ger de kära åt varann,
sitter gossen på en gren och gråter mot dess stam.
Grenen vaggar sakta hans blick mot aftonhimlen.
Daggens första dropp räcker bröllopskronan fram.

När växtsaft blandas med blod

Shekina –
min älskade Natur
gömd i en liten tall:

när jag idag gifter mig med dig
är det bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har vi varit varandras väsensflöden

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
gifter jag mig med allt du bär i ditt bröst
jag gifter mig med dina fåglars kvitter
jag gifter mig med dina alkoholisters helvete
jag gifter mig med dina spädbarns joller
jag gifter mig med dina fångars världsångest
för att bära det i mitt eget bröst
som det det är –
mitt

men bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har din världs kvitter och ångest varit mina cellers källflöden
mina cellers bäcksaft rinner ut ur ditt hjärtas hav
för att kvittra och gråta dina fåglar och alkoholister
tillbaka in i havet

själv en av dem, en fågel och en alkoholist

- som en fri arm bunden till en länkad arm -
kvittrar jag blott efter att ha gråtit dina alkoholisters
väsensgråt

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
blir våra bröllopsringar nyckelknippet
att öppna mitt medvetandes sluss
för alla de salta och söta tårehav
som alltid strömmat mellan våra cellers stränder

ty när växtsaft blandas med blod
är ditt öde för evigt mitt öde

jag säljer min odödlighets stå
och går för att vissna med dig
och för att sjunga dina drömmande svanesånger

Guld är ditt väsens hemlighet

guld är ditt väsens hemlighet
och ditt guld bär jag i min ring

jag smeker min ring
då smeker jag dig
smeker ditt väsens hemlighet

Min shekinaflamma

Shekina – min tall
jordens läppar som jag kysser
i dig blir idag
skapelsen min brud
min flammande låga över paktens ark
på berg av lagens tavlor
mellan änglavittnen gjutna i mossa och granris

i dig blir naturen min shekinaflamma
Mose brinnande buske
du blir mitt fönster in i din moders själ
när jag ser dig ser jag universum
gungar på kosmiska grenar
kysser barken på rymdens valv

i dig blir kosmos min shekinaflamma
som borrar sig in i mitt bröst

Vision i skogen

människorna är min skog
min ensamhet i gatans buller
där jag vandrar vid bäckens rislande ro

hugg inte ner skogen
då hugger ni ner människorna
för människorna är min skog

Där du är

ibland när jag sitter bland människorna
längtar jag till skogens ensamhet

men då viskar skogen till mig:
”Älskling, jag är ett med människan
i henne finner du mig
när människorna blir din skog
finner du ensamhet och ro
där du är”

ibland när jag sitter i skogen
längtar jag till människornas gemenskap

men då viskar människan till mig:
”Älskling, jag är ett med skogen
i henne finner du mig
när skogen blir dina medmänniskor
finner du gemenskap och liv
där du är”

i en tätskog

granarnas svajande vågor
piskade mig ömt välkommen
och myggornas jakt var kärlekens

då jag såg att jag var en gran
och främlingarna var min skog

att det var deras sätt

Det att

det att så det rullar i skogens mattor
det att så ljuvligt i morgondagg
och kvar efter nattens attande stränder
står jag och attar ur en svanunges näbb

det att genom skogar och berg och dalar
en attande migande morgonatt
då dagen sig plötsligt så ljuvt påminner
att den att ur den natt som slutar på att

Sena i skogens skelett

min Älskade är gräsets ömhet för myrans fall

svingar jag mig upp på Din vårblicks lianer
hoppas jag ner i tusen galaxers mjuka mossfamn
med Dina fingrars jubel mot mina nakna tår

sena i skogens skelett
darrar Ande av blåklockans muskler

får barrens mångfald bli sambarytmen i min kropp
när jag dansar genom Dina skogar –
har Dina tallars famntag om kalvfjället
blivit Ditt eget väsens famntag om mitt bröst

bygg Dina gömmande muskler om min kalla hårdhet
skälv mig mjuk och spänd som min flickas första kyss
väx över mig, att jag kan dansa
ut i Dina tusen musklers barr

Jag visste inte

men jag visste inte
att den jordmån i vilken allt detta växte

var byggd av mina vissnade löv

Skog

Skog

Skog

Skog

särskilt om natten

nu förstår jag av vem kvinnan har lånat sin skönhet

skogsbruk

o, ni granens minsta grenar

är ni dessa Ordets fingrar
som en gång skall hugga ner

granen som människan byggde

Älskaren

han stod där den morgonen, jungfrulig, som var det första gången
denna skogens väldiga penis med barrlena huden
och den dagen vågade jag låta min stå när skönheten svepte förbi mig på gatan

i skogen, i det vilda,
bakom alla dessa vackra erotikens trähus stod han
och svajade i vinden
stod han, mustigt oblyg och oberörd
i all sin fräna ståndaktighets rakryggade vilddoft
spetsande upp mot frihetens klarblå morgonsånger
himlavalvet var ej för stort för att vara hans älskarinna
och om du hade sett hans tungas riktning i munnen,
visste du att han inte bara kysst sin heliga källa av mull

djupt nerifrån kom hans tungas riktning
en rot var hans tunga, en rot ifrån djupet som blott
sträckte sig längre ner än de andra
denna fina känsliga tunga av spädaste barr!
som måste vätas av himlens dagg för att glida in i det rymdens svarta tystnadshål
där tankens rotvätska bildar mödomshinna!

han stod där den morgonen, som min egen brukar stå i gryningen
och skämdes ej i sin rakryggade vilddoft
medan de vackra husens erotiskt målade träplankor för länge sedan hade mist sin
doft
han stod där lika fullt när kvinnorna svepte förbi
utan att blinka, oberört vällustig,
med hela rotmysteriet vällande upp i tungans små hål
och han visste att eros inte görs, utan ärs
att den vars tungas kyss en gång slagit rötter i jorden
och lekt med dess våta läppar
sedan dess alltid är sin egen eros

”man kan aldrig kyssa jorden utan att kyssa himlen”, viskade han
”den som blott kysser soluppgångens rodnad
har blott kysst den erosröda målarfärgen som en annan träplanka på huset
därborta
kulturen har sin färg och vildheten sin
smink och kvinnotrosor har sin färg, och morgonrodnaden sin”

Som jag och trädet

om det finns en mur emellan oss, min vän
så är den muren ej vår olikhet
så är den ej att jag är pessimist och du är optimist,
jag kritiker och du en troende
jag grubblarfilosof och du en enkel själ

den muren mellan oss, min vän, det är
vår rädsla för att skapa plats i oss åt det
som inte är en själ
vår rädsla för varandras människa, apa, katt,
ödlå, fisk, snigel och spindel,
varje fas i varandras evolution

jag har ofta gråtit när jag kramat träd
bara för att trädet så starkt bara var ett träd
och så starkt bara lät mig vara en människa

om det finns en mur emellan oss, min vän,
så är den muren vår likhet
vår likhet i vår rädsla för vår olikhet

den muren är vår rädsla för vår ensamhet i kosmos
vår tomhet, vår egen obönhörliga
mysteriösitet och originalitet
ja den muren är ytterst vår rädsla för oss själva
vårt eget väsens stora Intetsdjup
den tomhet som allena kan ge plats
åt en annan människa i vår själ

i vår rädsla för varandras olikhet
kan vi lämna varann och leta efter
mera likasinnade vänner
men ytterst är varje människa en främling för oss
i sin gåtfulla mysteriösitet
och ju större likhet med oss själva vi letar efter hos våra vänner
desto tjockare är den rädslans mur som skiljer oss från dem

erotik är ytterst inte att förenas
men att våga skiljas och förtvåas
den celldelning som är all evolutions förutsättning

den djupaste vänskapen är ej att dela varandras kärlek
djupast är vänskap när man vågar dela ensamhet

Skyddande bark

dess fragmentariska barkkontinenter
som klättrar uppför tallens stam

som klättrade min värld uppför din

mer än bark kan mitt hjärta aldrig bli för ditt

och aldrig skall människan kunna gräva sig ner
i sin egen kontinentalplattas barkiga stoff
mer än några hundra meter

då jag inte kan klättra ner till dig
skall jag fortsätta klättra med dig
uppför dig

lyssnande, skyddande bark

Synen

Gräset böjer sig upp kring trädet.

Vinden böjer sig upp kring berget.

Rymden böjer sig upp kring barnet.

Till Gunnel Arvidsson

du skall krypa i ljuset färgernas stig

såga ljus så dess spån sprutar som forsstänk mot solen
ditt ljus ska brusa som sågar som sågar genom mörkrets hjärta
och ditt ljus ska sluta lysa, och bara andas
ditt ljus skall andas trädets hjärta dess rötter ut i ljuset
och ljusets egna rötter skall skälva mot trädets rötter

den måne som en gång gömde trädet i sig själv
skall förlösa det med sina egna månerötters ljus
när ditt ljus andas stilla ut i rymden och kallar på nattens färger

Skogen

skog letar i månsken av
dig och bilar som svullna ljud
av svaghet mot klippeljud och byar

och du är fin av träd som letar
i marmorgatas träd mot byar

står i dig som maglik fönstret famlar

En skog

Det var en gång en skog
som skogade envar
det var som skogens skogagång
enade envar som skog

Den första ringen

Och de sade: tala till oss om ensamhet.

Och han lyfte sin arm, och talade:

När en död fågel faller från skyn ner i vattnet, och ringarna breder sig ut på vattenytan, är den första ringen alltid den som först tystas ner av havet. Den första ringen – det är din ensamhet.

När ett ekollon faller till jorden och föds, och trädringarna breder ut sig på markens yta, är den första ringen alltid den som stelnas av luften. Den skall famna och skydda de kommande ringarna som modern sina växande barn. Och den första ringen – det är din ensamhet.

När en människa faller från sig själv ner i en annan, och ringarna breder ut sig på vattenytan, är den första ringen alltid den som stelnar till guld på ditt finger. Den första ringen – det är din ensamhet.

Den första ringen på ditt hjärtas känslöshav.

Ditt hjärtas spetsforskning i liv.

Den första ringen är din ensamhet.

Skogblå

skogarna var gatornas förtätade undran i blått skruvade i blått kunde de undra människorna fram längs de nersvullna åkrarnas magsaft i blått och där satt blått och hejade på i sin hatt som var byggda av skogar och vägars blåa undran det skruvades på de tider då blått var den skog som sjönk under sulornas våta och allt var som hängt under sulornas våta.

Lervuxna hattar på människor och gator och skogar var blått i blåa slagna ögon hur kunde du blåa hur kunde du strömma så skogblått så magarnas blått jag lagade huset med färgernas aska och ögat som rann längs din haka du tackade lampornas sista blåa och blådde sedan själv ner i gruset.

I trädet

Det var natt. Haimemulfolket satt hopkurade kring elden inne i det urgröpta jätteträdet.

-Tala till oss om jordens framtid, sa folket till den äldste av dem.

Hon reste sig och talade:

-Mina nakna sagobroder och sagosystrar, lyssna till mitt ord.

Vet ni hur klädmänniskorna skapar?

Jo, de skapar ut.

De skapar alla sina sagor ut, så det till slut inte finns några sagor kvar.

Men vi, haimemulska bröder och systrar, vi skall fortsätta skapa in. Vi skall inskapa allt, skogar, berg och dalar, in i våra hjärtans sagor, och där skall vi skydda dem från klädmänniskornas utskapande ödeläggelse.

Vi skall fortsätta saga världen in i våra nakna hjärtan.

Andedräktar

luftar
vitar
tystar
gredelinar
hudar
grenar
armar
violinar

världar
strandar
världar
fågelboar
trädar
hudar
läppar
andedräktar

grenar
världar
gräsar
universar
grenar
världar
gräsar
universar

En sagobok

Människa
bada i mitt innerhav
av mysterier och sagor

träng ner genom föraktet för det lilla
djupt ner till min mikroskopiska
stjärnhimmels
sagoavlyssnarskara

mikroevolutionens sagor i min barks Scheherezadeformer

jag kastar mina armar om din stam och gråter
högt

skog!
när jag var liten kunde en av dina kvistar bli en liten levande
gubbe
en lekkamrat under min lilla sagoavläsande, levandegörande
barnahand

nu har människomassorna som går förbi mig på drottninggatan
blivit döda, kalla köttmassor
under mina stora, vuxna, snusförnuftiga, klumpiga, karriärfötter

och jag vågar inte vägen tillbaka till dig
av rädsla för att bli avvisad av samhällsanden

av rädsla för att då inte ha tid att göra karriär
och bli en aktad man
eftersom jag då jag måste leva under din mikroskopiska
stjärnhimmel

göra den ett med min egen makroskopiska

leva långt där nere i djupet
i barkmoderfamnnens osynlighet
där allt går så mikroskopiskt sakta och djupt

människa!
du min lilla kvist, min lilla levande gubbe
– i vem jag blev medveten om mig själv –
i förlusten av din medvetenhet om mig
har jag förlorat mitt eget medvetande om mig själv

bara du kan läsa mina sagor tillbaka på mina läppar

förblindad sträcker jag mina mikroskopiska stjärnhimlehänder av bark
mot dina makroskopiska

gråter efter din uppmärksamhet
som en sagobok
som gråter efter sina försvunna bokstäver

Nattvarden

I djupets,
skönhetens,
och den heliga dårskapens namn.

I den natt då sagan blev förrådd
av det löv som föll från dess öga,
tog den ett bröd,
tackade Gud, bröt det som löv och sade:
Detta är min kropp, vildmarkens kropp,
för er utgiven.
Gör detta till minne om mig
så länge ni ännu kan drömma
om löv
och träd och lövade träd.

I den natt då romantiken blev förrådd
av den gren som splittrade stammen,
tog den en bågare,
tackade Gud, lyfte som gren och sade:
Detta är mitt blod, vildmarkens blod,
för er utgjutet.
Gör detta till minne om mig
så länge ni ännu kan drömma
om sagor
och lägereldarnas tid.

I djupets,
skönhetens
och den heliga dårskapens namn.

Amen.

Att

Att somna skogens natt
Att drömma stjärnor ifatt
Att vakna grodans hopp
Att stå upp violens knopp
Att duscha gräsets must
Att klädas i ängens pust
Att andas havets maj
Att dansa persiljans svaj
Att sjunga bäckens sus
Att djupskratta forsens brus
Att leka myrans schakt
Att spela på vindens jakt
Att sucka lövets fall
Att klaga dess ekos trall
Att gråta sippans dagg
Att snyta Atlantens slagg
Att somna skogens natt
Att drömma stjärnor ifatt